

I Z J A V A

Dana 18-og jula 1994. godine otišao sam u policijsku stanicu - Novi Pazar u odjeljenje za izdavanje putnih isprava s namjerom da podignem pasoš, pošto sam prethodno predao neophodna dokumenta za izdavanje. Tamo mi je referent saopštio da moram obavezno prvo razgovarati sa licima državne bezbjednosti. Pitao sam, da li to znači da ja, pošto radim u Stranci demokratske akcije, ne mogu kao ostali građani ostvariti svoja prava.

"Kad odeš gore, ja sam ti to i prošli put rekla, videćemo da li možeš dobiti pasoš" odgovorila je radnica na šalteru.

Tražio sam odmah da provjeri je li tu taj glavni. Provjerila je i uputila me na treći sprat u sobu 37.

Otišao sam gore i odmah je već na hodniku bio neki visoki njihov čovjek i rekao mi "praviću ti društvo dok ne dođe Vlado" (Vlado Čorbić - načelnik državne bezbjednosti).

Nakon svega par minuta ¹⁴⁵ pojavio se jedan visoki crni čovjek i još s vrata rekao mi "ti si Azem Hajdarević".

Da ja sam - odgovorio sam. A ko ste Vi?

Ja sam taj Vlado Čorbić. Rekao je - želite li da razgovaramo u ovoj ili u mojoj kancelariji (soba 35).

Sve jedno odgovorio sam.

Onda idemo kod mene, rekao je.

Ušli smo u njegovu luksuzno opremljenu prostoriju i pitao me je jesam li za kafu, sok bilo šta.

Odbio sam rekavši nemam puno vremena, recite mi zašto ste me zvali?

Neću ja tebi pa nemoj ni ti meni da persiraš.

Dobro, reci mi što si tražio razgovor?

Tražio sam i ranije, iskreno da ti kažem ja sam hteo da budem korektan prema tebi. Mogao sam te i uhapsiti još kad je jedna puška bila u tvojoj kući.

Prekinuo sam ga u njegovoj priči. Odmah da ti kažem to nije tačno. Nikada, i slovima nikada, ja ili neko od mojih nije imao niti je držao pušku u kući.

Nije bila tvoja niti tvojih već nekog drugog. Ja znam čija i mogu ti pokazati i reći broj te puške.

To meni ne znači ništa, ne treba nikakve brojeve niti puške da mi pokazuješ.

Ponovo me ponudio pićem i ponovo sam odbio.

Ti mene vrediš, ne mene lično, nego mene kao predstavnika vlasti.

Čime, pitao sam ga.

Time što u tvom rečniku - žargonu koristiš, pišući informacije, dopise za novine, termine kao što su: fašistički režim, srbo četnici, tražio si od međunarodnih organizacija i institucija još žešće sankcije protiv, citiram te, tzv. Republike Jugoslavije.

Prekinu^o sam ga i rekao sam, zapravo više pitao: jesi li ti mene pozvao da mi kažeš to i pokušaš da me zaplašiš, eventualno tražiš saradnju, možda plašiš hapšenjem ili batinama. Ja sam ti već jednom poručio, kad si mi brata uhapsio i držao ga šest sati zbog mene, nikaka vrsta ucjene me ne može pokolebati i ničim me ne možeš zaplašiti. Ja ni milimetar neću odstupiti od osnovnih programskih ciljeva i zadataka i temeljnih dokumenata SDA i MNVS.

Ti si već odstupio, ali smo hteli da budemo korektni prema vama (SDA).

Pitao sam ga kakva je to korektnost kad ste pretukli tolike ljude npr. na Pešteri.

Da, npr. Džigala (pretučeni starac sa Pešteri), o čemu si mnogo napisao.

Rekao sam kamo sreća da je samo Džigal. Premlatili ste stotine njemu sličnih staraca i ko zna koliko drugih ljudi. Ti vjerovatno vodiš statistiku o tome, i znaš bolje koliki je broj. Kakva je to korektnost tući ljude od šezdeset, sedamdeset godina.

To nije istina, nas interesuje istina i ništa drugo.

To je Miloševićeva fraza, nemoj mene ubeđivati u nešto što dobro znamo i ja i ti šta je prava istina.

Ponovo je tražio da zajedno popijemo kafu ili nešto drugo.

Opet sam odbio i zahvalio se.

Evo ti ilustrativan primer da ne pišeš istinito, rekao je pokazujući mi „Ljiljan^o s kraja juna.

Ja znam šta sam ja napisao i baš me interesuje da li je vjerodostojno objavljeno.

Pozvao je sekretaricu koja je kopirala taj članak i donijela.

Vidjeo sam da se radi o informaciji o suđenju dvadeset petorici u Novom Pazaru.

Pa zar nije tačno da si npr. od prvooptuženog Hajriza Kolašinca, tražio da ti potpiše samo dvije rečenice, kojima će optužiti predsjednika Ugljanina i da ćeš ga odmah pustiti? Zar niste silom iznuđivali iskaze od uhapšenih lica? To je sve tačno, ja prisustvujem suđenju i znam šta na suđenju optuženi pričaju. To sluša više od pedeset ljudi.

Oni su Azeme pred nama pričali mnogo više nego što ti znaš.

Da kada ste tamo tukli ljude, držali u samicama, izuvali im cipele i čarape, udarali po tabanima da bi pričali onako kako vama odgovara.

Vi hoćete državu Sandžak, održali ste referendum za to.

Eto kako si neupućen ili nisi htio da čitaš naša dokumenta. U Memorandumu, temeljnom dokumentu MNVS već u prvom članu stoji - specijalni status za Sandžak u okviru SR Jugoslavije odnosno Srbije i Crne Gore.

Da, ali u sedmom i osmom piše nešto drugo.

Ništa mi nismo izmislili, sve je to u skladu sa međunarodnim pravom. To što mi tražimo, u demokratskim državama već postoji. Npr. Aland, Tirol u Švedskoj i Švajcarskoj.

Ali vašim referendumom se tražilo nešto drugo. Sad ću te podsjetiti na referendumsko pitanje.

Ništa me ne podsjećaj, ja pitanje dobro znam. To je volja naroda.

Govoriš li iskreno.

Apsolutno, odgovorio sam.

Nemoraš mi odgovoriti ali koliko je Ugljanin dao para za naoružanje?

Uopšte nije dao nikom nikakve pare za naoružanje.

Od kada si u Stranci?

Od novembra 1990.g.

Aha, ti to nisi ni mogao znati. Ugljanin je Kačaru i Bećiragiću davao pare za naoružavanje prije toga.

Bez obzira, ti dobro znaš da su se Kačar i Bećiragić oduvijek bavili švercom razne robe mnogo prije postojanja SDA, te se njihovo bavljanje svim i svačim ne može pripisivati Ugljaninu i Stranci.

A vojna obuka? Ti si Džipku pisao članske karte prije odlaska za Tursku.

Odmah da ti kažem nisi dobro informisan. Ja uopšte ne znam da kucam. Čak i meni kucaju koleginice. Od svega toga nema ništa. Ako te tako tvoji ljudi informišu, onda te oni dezinformišu.

Dobro pišeš za emisiju Sarajeva "Sandžak, otrgnut od srca". I to ja pratim.

Treba da pratiš, vjerujem da ne čitaš samo srpsku štampu. Ustvari to se i vidi, čitaš Ljiljan.

Čitam ja i Sandžak i drugo. A zašto se vi bojite rata. Ovdje rata neće biti.

Splasila je malo tenzija. Nije kao ranije.

A od kada je po tebi splasila tenzija?

Ja lično mislim od trenutka kada je prestala ljubav između Šešelja i Miloševića. Oni se sada bore međusobno i sami sobom.

A zašto misliš da su bili u kako kažeš ljubavi?

Zato što sve ono što je Milošević planirao, Šešelj je čak i sa skupštinske govornice govorio šta treba raditi. Tako npr. sa skupštinske govornice Šešelj je tražio čišćenje naselja od Muslimana u opštinama Pljevlja i Priboj-u zoni od trideset kilometara, i to je učinjeno.

Dobro ja o tome ne znam. Nisam zadužen za taj deo, ali znam da je tamo drugačija situacija i da to što pričaš nije tačno.

Tačno je, tamo su ostali samo još po neki starac i starica i nekoliko mentalnih osoba.

Ti radiš po diktatu za neke ljude (misleći vjerovatno na Ugljanina). A vaš Alija Mahmutović?

On je odavno vaš, a nije naš. Ti to znaš. To je slučaj i sa Ismetom Hodžićem. Ti si razgovarao sa svima njima.

Nasmejao se i rekao - razgovarao sam i sa Rasimom ali telefonom. Ja znam da ti to znaš.

Otkud znaš da znam da je Rasim razgovarao sa tobom.

Pa i mi nešto radimo. A šta to Azeme pišeš?

Pišem da ne zaboravim šta sam s tobom razgovarao. Reci Nadi neka mi da pasoš, pošto je uslov za dobijanje pasoša bio moj razgovor s tobom.

Evo Azeme, ja ću to pred tobom učiniti.

Pozvao ju je telefonom i rekao - gospođo Nado, daj Azemu Hajdareviću pasoš ako nema zakonskih smetnji. Javi se Azeme dole, dobićeš pasoš. Zapostavljaš sebe i svoje zdravlje zbog tamo nekog.

To je moja lična stvar - rekao sam.

U 12,50 ustao sam i krenuo da idem. Ustao je i on s namjerom da me otprati, rekavši mi - više pitajući: Ko ti je Predsjednik?

Jeste i biće dr Sulejman Ugljanin.

Pa on to nije i više ti neće biti.

Ja te ne razumijem šta hoćeš time da kažeš. Ako to što kažeš povezuješ sa ovima ovdje iz čaršije, mislim da znaš na koje mislim, oni nisu uspjeli ni četrdeset ljudi da sakupe i potpišu onaj Apel (apel upućen Miloševiću, Bulatoviću, demokratskoj javnosti), već su se jedni te isti po dva puta potpisivali. Od toga nema ništa.

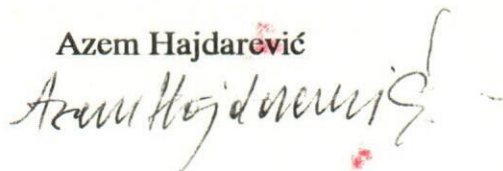
Da znaš nisi dobro informisan - rekao mi je na kraju Čorbić.

P.S.

Vlado Čorbić se trudio da bude tolerantan u razgovoru. Nakon razgovora sam otišao u odeljenje za putne isprave gdje su mi saopštili da dođem u srijedu 20-og jula da podignem pasoš.

Novi Pazar, 18. juli 1994. g.

Azem Hajdarević

musica 20. 07. 1994.